

Blagoslov, skim je Bog Jacoba pohodil, je mimo gospodarstva stal va poslušni ditci, ar ov je nai veći blagoslov od Boga, ako ki Otac dobru, poslušnu ditcu jima, ar kot svéto Pismo veli: Spametan sin rasveseli Otca. Jimal je pak Jacob dvanaist Sinov, zmed ki je Jožef njemu naiveć veselja, i dike spravil. Ar on je bil od Boga rédjen da se na Kraljevski stolac podigne, da va vrimenu občinskoga glada Otca, i su svoju Rodbinu obderži, i hrani. - Ali kot je njega Otac kruto ljubil, tako su njega brati kruto oduravali, ar je brate svoje pred Otcem večkrat uvadil, kad su ča zla učinili.

K-tomu se je stalo, da je Jožef jednuč svojim bratom povidal, ča se je njemu sanjalo. - Sanjalo se je naimre njemu jednu noć, da je svojimi brati na lapti bil, kad su oni snoplje vézali, i da se je njegov snop stal, a bratovljevi snopi su se k-njegovomu snopu nagíbljali, i klanjali. Vrédá po onom se je njemu zopet sanjalo, da se je Sunce, Mísec, i jedinaist Zvézd njemu klanjalo. Kako

je svojim bratom ovo dvojeversti sanjanje povidal, su se naserdili, i rekli: Ča? Češ naš Kralj biti? Ter mi očemo pod tvoju Oblast podverženi postati? Nisu tako mogli brati na Jožefa s-mirnim okom gledati.

Stalo se je pak, da su brati njegovi jednodob ovce pasli, i poslal je Otac njega za njimi, da vidi, i glasa donesé, i deli se po svojem rédi. Kumai su njega brati zdaleka zaoblíčili, su se veljen pominali, nut Sanjar ide, hodte, očemo njega umoriti, ter hitimo njega va grabu. Ali Ruben nai starji brat njega je pomíloval, i onim drugim rekal: Nekamo ga umoriti, i ne proljivaímo njegove kervi, nego hitimo ga ovde va jedan presušeni zdenac, a to je rekal, da bi njega z-ruk bratov mogal osloboditi, i k-Otcu nazad poslati. Hitili su tako Jožefa va presušeni zdenac. Zatoga su ondi strainski Teršci mimo putovali, rekal je zato Judaš svojim bratom: Ča nam hasni, ako našega brata umorimo? I ako njegovu kerv zakrijemo? Bolje oće biti njega ovim Teršcem prodati, tako ote naše ruke od njegove kervi čiste ostati. Zneli su tako njega iz presušenoga zdenca, i prodali za dvaiset sreberni pinez, pratež njegovu su v-kozljoi kervi namočili, i Otcu poslali, da pogleda, jeli pratež sina njegovoga ali ne?

- 35 -

Jacob je pratež veljen poznal, i plačuć rekal: Pratež je Sina mojega Jožefa požerala. I žalostil se je kruto, oblikal je od žalosti pokornu pratež. A Teršci su Jožefa va Aegyptom odpeljali, i Putifarú Kraljeskomu Dvorniku prodali.

- Nač ne dopelja vnohiputi jad, ter serditost človika? Va serditosti človik nit sebe, nit brata ne miluje. Zato utišimo serditost va svojem počétku ar ako se ovo drivo jednuč zakoreni, nogoverstni, i ločest sad prinaša.

Kupil je tako Jožefa Kraljeski Dvornik, i našal je Jožef milošću pred licem svojega Gospodina, krez lipo i verno ponašanje je njemu drag postal. Blagoslovil je pak Bog Putifara va sem njegovom gospodarstvu, ubogatil je zbog, i krez Jožefa. - Bil je pak Jožef lipoga obraza mladenac, zato je njega žena Putifara poljubila, i dugo vrime na grih nagovarala. Ali Jožef jimajući Boga pred očima je nešistoi Gospi rekal: Se, čagod jima tvoj muž, moi Gospodin je meni mimo tebe pod ruke dal, kako bi ja tako mogal ovu zloću učiniti, i proti Bogu mojemu pregrišiti? Ali nise nečista žena za riči marila, nego još jače se je nečisto poželenje va njoj važgalo, i od dnéva je njemu zasidala, i na njega pazila. Stalo se je tako jednuč, da je Jožef va hiži sam ništo dela jimal, zaobličila je to nečista Gospa, dotékla je, Jožefa je za opravu deržala, i na grih silovala. Ali Jožef je plašč, skim je pokrit bil, va nje ruka ostavil, i protekal. Onda je nečista Gospa od boli, od srama, od jada i žalosti serca počela vikati, zizvala je skupa se svoje sluge, i rekla: Nut dopeljal je moi Gospodin va stan jednoga Židova, ki je mene otil silovat, ali pokidob sam zaviknula, se je prestrašil, i protekal, nut, ovo je njegov plašč va moji ruka, koga je ostavil. - Kad je tako Putifar nje Gospodin i muž došal, plačuć se je tužila, ki se je kruto naserdil, i zapovidal Jožefa va uzu odpeljati, va ku su Kraljeske uznike zapirali. O kadi je sada ki čist Jožef! Ki bi va takovom skušavanju Boga pred očima jimal? Ki bi volil z-prekraćenjem griha svoi žitak vagati, neg ziz prilijenjem va grih milošću, i bogatstvo dobiti? Va skušavanju Jožef na Boga misli, on se neg Bogu zamiriti boji, on silu dela, da z-ruk grišne Gospe zuide. Mladost! Jožef neka ti pelda bude! Pri spodobnom skušavanju očeš va ugibanju prilike, i va bigi obladitelj postati. Istina je, Jožef je pred ljudj od poštenja odpitan, tri leta zato va uzi sidi, ali čisto dušno spoznanje njega va uzi batri, na svitu nai bolji batritelj.

Bil je tako Jožef va uzi. Ali pred Prepostavnim tamnice je milost našal, i zauffal je prepostavnik uznikov Jožefu se uznike, ar je Bog iznjim bil, i on je njegovu pute ravnal.

Zgodalo se je zatim, da su dva kraljevski Dvorniki ništo zakrivili, jedan je bio Peharnik, drugi Mešter Pekov, raserdil se je Kralj i zapovidal obadva va onu uzu zapriti, kadi je Jožef bil, i ove dva je Prepostavani Uznikov Jožefu pod ruke dal, kim je on dvoril. Jur su dugo vrime va tamnici bili. Jednodob se je tako stalo, da se je obodvim vnoči ništo sanjalo. Kad je Jožef jutro k-njim došal, i obadva turobne zagledal, je od-nji zvidjeval zač su žalostniji, neg dru-gda. Komu su oni odgovorili: Ništo se nam obodvim ovu noć sanjalo, ter ni-mamo človika, ki bi nam razložil, ča to zlamenovat jima. Kim Jožef veli: Neg sam Višnji Bog more znat, ča sanjanje zlamenuje, ništar manje povite meni, ča se je vam sanjalo?

Rekal je nato Peharnik: Meni se je va snu vidilo, kot da bi bil vidil jedan ters, ki je jimal tri mladice, ke su va pupnje gonile, za cvétom je grozje uzrejalo, zél sam zatim pehar, užmikal sam va njega grozje, i dal ga Kralju. Veli nato Jožef: Tvoje sanjanje ovo zlamenuje: Tri mladice tri dni zlamenuju, zatim oče tebe Kralj z-uze znet, va tvoju Čast tebe naizad postavit, i očeš Kralju kot pervo dvorit, neg to Te prosim, kad tebi dobro bude, zmene se spomeni, i skaži meni milost, upomeni Kralja, da mene z-ove uze van zname, ar krivo ubtužen krivo ovu uzu terpim.

Mešter Pekov videc, da je Jožef Peharniku sanjanje mudro razložil se je uveselil, i rekal: Meni se je va snu vidilo, kot dabi tri Košare muké na glavi nosil, va gornjoj se je nahajalo sakorjačko jilo, kot je pravica Pekom spraviti, i k-ovoi gornjoi Košari su tice dolitale, i z-nje zobale. Odgovori Jožef: Tri Košare tri dni zlamenuju, za kimi oče Kralj zapovidat tebe umoriti, i na križ obisiti, i tice nebeske ote telo tvoje raztrošiti.

Za tri dni je Kralj dan, ali god svojega Narodenja svetil, sim svojim slugam je veliku goščinu spravil, spomenul se je z-Peharnika, i Pekov Meštra, pervoga je na svoju čast naizad podignul, drugoga je obisit zapovidal, kot je Jožef naiper povidal. Ali kad je Peharniku dobro išlo, se je svojega Tolnačnika zabil, da bi za njega pred Kraljem dobru rič bil zgovoril, bar je Jožef njemuva uzi dvoril, tako naimre svit dobra činenja nadoplaća.

Dvi leta potom se je stoper Jožef z-uzel od slobodil. Ar onda se je Kralju Aegyptomskom sanjalo, kot dabi bil uz ubrovu Niluša, (jedne velike vode va Aegyptomi) vidil je pak va snu sedam kruto lipi, i tusti krav z-Niluša van doiti, ke su se uz vodu pasle: ali vreda je za njimi zagledal sedam drugi kruto merski, i suhi krav z-Niluša van doiti, ke su se spodobnim redom pasle, i bar su ove suhe krave one tuste požerale, još se nisu zasitile. Prebudil se je nato Kralj, ali vred je opet zaspal, ter se je zopet njemu sanjalo. Vidil je naimre jednu lipu žitnu slanku, iz ke je sedam lipi, i puni Klasov van zraslo, ali veljen za njimi je vidil na jednom stabli sedam prazni, i snitljivi klasov, ki su lipotu prvi z-čista pokvarili. - Kad se je Kralj jutro prebudil, i stal, sim mudrim je skupa doiti zapovidal, ter ča bi ova sanja zlamenovat jimala razložiti potriboval, ali nise nigdor našal, ki bi znal Kralju ovo povidati. - Onda se je Peharnik z-Jožefa spomenul, pred Kralja je išal, ter rekal : Kad sam ja s-Meštrom Pekov va uzi bil, jesmo obadva jednu noć sanju jimali. Bil je pak znami jedan Židovski mladénac, ki još va onoj uzi sidi, on je nam razložil, i kot je nam rekal, onako se je znami stalo, ja sam va moju Čast naizad postavljen, Mešter Pekov je obišen. - Vreda su na Kraljevsku zapovid Jožefa iz uze van Doppeljali, podbritoga z-pratežom upravili, i pred Kralja postavili. Komu Kralj veli: Jimal sam ovu noć dvojega reda sanjanje, ali nikogar ni, ki bi meni znal razložiti, ča to zlamenovati jima, čul sam pak, da se ti k-tomu dobro razumiš. Odgovoril jè Jožef. Ja ništ neznam, ali sam Bog more Kralja s željnim razlučkom uveseliti. Povidal je zatim Kralj Jožefu pored red: kot se je njemu sanjalo. Odgovoril je Jožef Kralju: Bog je otil va dvojega reda sanjanju pokazati Kralju, ča prez dvojnosti učiniti oće. Sedam lipi krav sedam rodni let, a sedam suhi krav sedam nerodni let zlamenuje, ka ote zverhu se zemlje doiti, ote se pak ovako spuniti. Ote naiper rodna leta doiti, ali veljen za njimi ote nerodna dospiti, tako, da se ljudi z-rodni let ote zabit, i glad oće su zemlju stiskati, a ča je Kralj po drugiput va snu vidil, ni drugo, nego počverstjenje pervoga dugovanja, da oće jistinski i vreda spunjeno biti, ča je Bog učiniti dokončal, i Kralju pokazal. - Zato neka se Kralj preskerbi za spametnoga, i skerbnooga človika, koga semu Aegyptomu prepo -

stavi, po čijoj skerbi, se po sem Kraljevstvi žito va rodni leti va škadnje spravi, da Kralj bude jimal z-čim občinsku nevolju va vrimenu glada podpirati, da se sa zemlja ne zapusti. Dopadal se je ov Svitovnik Kralju, zato je pred svojimi Dvorniki rekal: Kadī bi ja tako mudroga človika kot si ti mogal naidti? Zato pokidob je Bog tebi pokazal, ča oče činiti, Ti si zverhu moje hiže, i Kraljestva postavan, i se ljutstvo oče tvojoj riči poslušno biti, neg Sam Ja o-ču zmojim Kraljevskim Stolcem pred tobum stati, i znel je perstan z-svojega persta, na Jožefa perst je onoga nataknuł, opravil je njega z-svilnum prate-žum, njegov vrat je z-latim lancem nakinčil, pervi se je za kraljem vozil, i

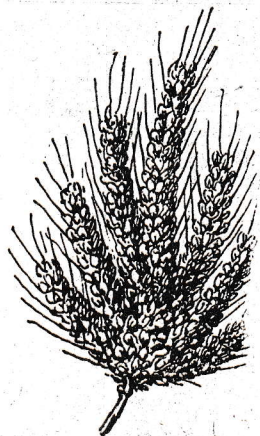

41

vikal je grabanat, da pred Jožefom si pokleknu, i da saki znal bude, da je Jožef semu Egyptomu prepostavan. Trideset lét je onda Jožef star bil, i sam Kralj je njemu ženu priskerbil, od ke je Jožef dva Sine jimal, Manasse, ter Ephraim.

Zovoga se učimo, da Bog na se skerb ima, i pute oni ravna, ki njega ljubu, i njemu služu. - Bar je Jožef krez svoje brate, i jednu grišnu ženu nesričan bil, ali ravno je krez ovu nesriču po vrimenu sričan postal. Njegovi brati su pute otilli pregradit, da on Kralj ne bude, zato su njega na vekovečnu službu prodali, krez nazlobnu Putifara ženu je on va uzu dospil, ali po ovi puti je njega Bog otill na Kraljesko Veličanstvo podignuti. Naime Bog svoje verne sluge z-nevoljami kadagod pohodi, ali vendar njih ne ostavi, k-zadnjemu pak nje uveseli. Va presušenom Zdenci se je Jožef bojat jimal, da od glada umrit oče, ondi se je učil z-gladnimi pomilovanje jimat, va službu se je prodal, da znal bude službene milovati, i po vrimenu zverhu drugi hvale vridno gospodovati.

Došla su pak krez Jožefa naiper povidana rodna leta, i tuliko obilje žita je bilo, da se je morskemu pesku moglo spodobit, ko je Jožef va Kraljevske škadhje posranjal. Za rodnimi leti su nerodna došla, i glad je sagdir ljude trapil, va samom Aegyptomi je kruha bilo. Ali na kraj dvi let je ondi počelo manjkevat, i vikalo je ljutzivo k-Kralju, kim je Kralj rekal: Poite k-Jožefu, i čagod vam on rečé, ono činite. I pokidop je glad od dneva do dneva veći nastajal, je Jožef Kraljevske Škadnje odperl, Aegyptomcem prodaval, i došli su ljudi od si stran žito kupovat.

Začul je pak Jacob, da se va Aegyptomi žito prodava, zato je svojim Sinom rekal: Čul sam, da se va Aegyptomi pšenica prodava, ne štentaite tako, nego poite ter kupte, da budemo mogli živiti, ter z-našum ditcum od nevolje ne u - mremo. Išli su tako brati Jožefa desetimi, ar Benamina, nai manjega sina svojega ni otil Otac z-njimi pustiti, i z-drugimi, ki su va Aegyptom išli žito kupovat, su pred Jožefa došli, ki je Namestnik Kralja bil. I kad su se Jožefu naklonili, su od njega veljen poznani bili, ali oni njega nisu poznali. - Jožef je k-njim oštro govoril, i rekal: Odakljen ste? Odgovorili su: Iz zemlje Kanan smo došli sluge tvoji, da si žita kupimo. Kim on veli: Vi ste naš Orsag razgledat došli, da po časi njega posvojate, Oni su rekli: Ni tako Gospodine, nego mi sluge tvoji jesmo došli, da si hrane kupimo. Si jesmo sini jednoga Otca, mirno smo došli, i nikarkovoga zla ne mislimo, Zopet Jožef veli njim, Ni tako, kot povidate, ar ste došli razgledat, kudai je naš Orsag nai mlahavii. Oni su pak odgovorili: Dvanaist bratov nas je, jednoga Otca sini va zemlji Kanan, nai manji je doma z-Otcem, dvanaistoga - - neznamo, kamo je dospil. Opet Jožef: Kot sam rekal zvidjevat ste došli, ali oču vas skusiti, ar stanovito nečete odavljjen proiti, dokljen ne doide simo vaš nai mlaji brat. Zato pošaljite jednoga zmed vas, neka dopelja vašega nai mlajega brata, vi drugi očete va Uzi biti, dokljen se posvidoči, ča ste rekli: ar stanovito ste Orsag razgledat, došli. Zapovidal je zatim! si deset bratov do tretoga dnéva va uzu zaprit. - Ki su njega nigda va presušeni zdenac hitili, - oni sada va uzi sidu, tako Krivica nigdar prez kaštige ne ostaje. Treti dan z-uze van dopeljanim reče Jožef: Učinte, ča sam rekal, i očete živiti, ar ja se Boga bojim, i krivice nerad činim. Ako ste mirni ljudi, jedan zmed vas oče zvezan va uzi ostat, vi drugi odprimite žito, ko ste kupili, i vašega nai mlajega brata k-meni dopeljaite, da spoznam, sulí jistinske vaše riči, ali ne? Onda su se brati med sobum pominali: Vridno ova terpi - mo, ar jesmo nigda proti našemu bratu pregrišili, kad smo njega z-žaloš - čum obloženoga vidili, kad se je nam molil, ali nismo posluhnuli, zato je došla ova nevolja zverhu nas, kim je Ruben odgovoril: Ča vam nisam rekal: da se va ditšaku ne zagrišite? ali niste me - ne posluhnuli, Bog nas zato sada ka -

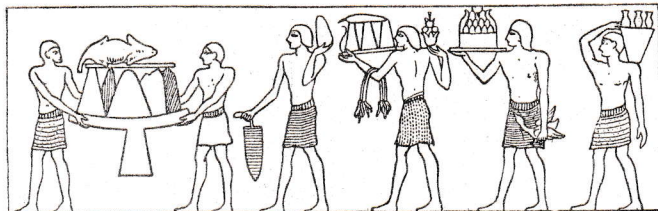

štiga. - Tako dušno spoznanje človeka potvori, kad njega Bog skom nevoljum pohodi. Tako su oni govorili, neznajuć, da Jožef nje razumi, ar je krez Tolmača z'njimi govoril, zato se je od nji krai obernul, plakal, ali i veselil, kad je upamet zimel, da je njihovo Serce zbog onoga čina žalostno, zatoga je vinder otil nje dobro skusiti, naizad se je k-njim povernul; Simeona je pred njimi povézat, vrič z-pšenicum napunit, i sakomu njegove pineze va vriču poverč zapovidal. Kot je zapovidano, onako je učinjeno postalo.

I doiduči k-Otcu svojemu su se povidali, ča se je z'njimi stalo, da je Gospodin Zemlje oštro z'njimi govoril, i potvoril, da su Orsag razgledat došli, da su oni povidali, ča su polag Duše znali, da je njim nai mlajega brata Benjamina tamo dopeljati zapovidal, da je Simeona pred njimi dal povézat, i va uzu hitit, da se prez Benjamina već pred njim pokazati nesmu, ali ako to učinu, tako ote sloboščinu jimat, večputi doiti, i ča budu otili, kupiti. Onda su žito zisipali, i si svoje pineze va vriča našli. Novi strah! Kad je Jacob ove riči čul, je rekal: Vi očete mene od se moje ditce odpitati. Jožefa ni, Simeon je va uzi, Benjamina bi rado odprimili! Neće moi sin zvami poiti, njegov pravi brat Jožef je umerl. Benjamin je sam od svoje Matere ostal, dabi se njemu na puti, ali ondi ča stalo, vi bi stim moju sédu glavu va grob dognali.

Medtimtoga je glad su zemlju premogal, i Jacob je iz Sini, i z-družinum potrošil, ča su doprimili, rekal je zato Sinom: Poite i kupte nam još ništo hrané. Odgovoril je Judaš: Ziz prisiganjem je nas Gospodin zemlje zasegural, da nećemo njegovoga lica viditi, dokljen našega mlajega brata ne dopeljamo. Zato ako njega Snami pustiš, idemo, ali ako njega ne pustiš, nećemo poiti, prepusti Mladenca meni, ja oču za njega poruk biti, dabi bil njega pervo prepustil, jur bi bili drugiput došli. Bar se je Jacob kako branil, vinder je silovan bil Benjamina prepustit, rekal je zato: Zamte od sáda naše zemlje, dare odnete Gospodinu oné zemlje, i dupljaste pineze sobum zamte ter poite, a moj semoguči Bog, neka vam da pred licem Gospodina Zemlje milost naidti, da vam vašega zvézanoga brata prepusti. Ditz! Kako je Jacob Benjamina i su svoju ditcu ljubil bil, ravno tako vas ljubú vaši starji, zato skerbte krez lipo ponašanje njim vešélje spraviti.

Zéli su tako dare, i Benjamina, išli su va Aegyptom i došli pred Jožefa, ké kad je on zagledal, i Benjamina z'njimi, je svojemu hižnomu gospodaru nje va hižu peljati, i goščinu pripraviti zapovedal, ar ovi muži ote zmanum ubédvat. Gospodar je učinil, kot je zapovidano bilo, ali brati Jožefa su se prestrašili, i med sobum rekli, zbog pinéz, ke jesmo va vriča našli, su nas nuter dope - ljali, da nas krivo potvorit, i sebi za službenike podveré moru. Zato su još pred hižnimi vrati gospodaru rekli: **Prosimo Gospodine**, posluhni nas, mi jesmo jur pred ovim ovden bili, i žita kupili, ter nut domom doidući jesmo pineze va vriča našli, zato jesmo sada one pineze naizad donéšli, i druge z'njimi, da si hrane kupimo, a neznamo, do je nam pineze va vriče vergal. Veli njim hižni gospodar: Mirni budite, i ne boite se, Bog je vas z'njimi nadilil, ar ja sam dobre pineze do ruk prijel, i dopeljal je iz Uze k njim Simeona, i dal je donésti vodé, oprali su noge svoje pripravili dare, dokljen je Jožef došal, ar jesu čuli, da ote z'njim ubédvati.

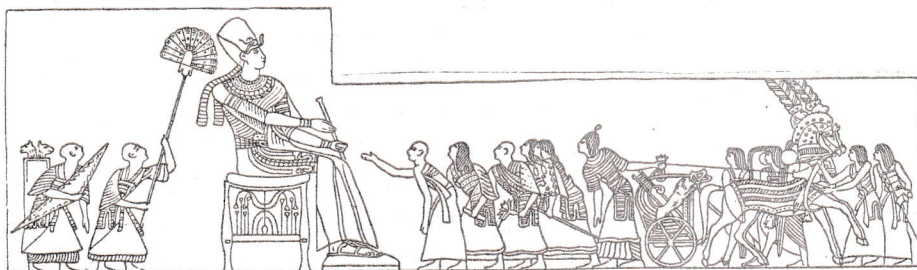
Kad je pak Jožef va svoi stan došal, su njemu dare prikazali, i klečeći njega pozdravili, ke je on dragoljubno naizad pozdravil, i pital: Jeli još zdrav vaš Otac? Još živi? I podigne oči, i zagleda Benjamina svojega jedinoga pravoga brata ter veli: Ovo je vaš nai mlaji brat, od koga ste meni povidali? I blago - slovil je njega, ter se od nji od stupiti paščil, ar su suze poljale njega, i umi - jući se, je zopet došal, i zapovedal donesti jilo za se z Aegyptomci osebi, i za brate osebi, sidili su pak na Jožefljevu zapovid po redu národenja svojega, ter su se uveselili.

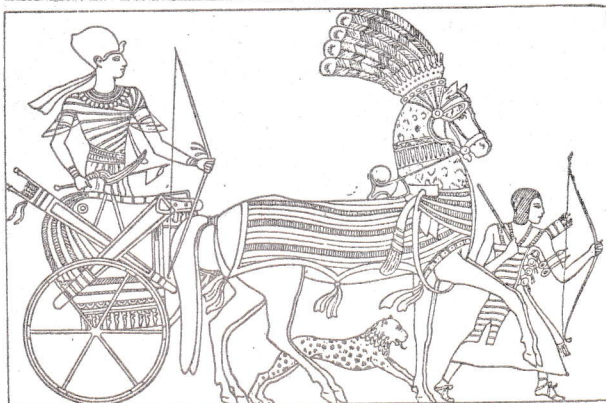
I bar je Jožef vidil, da njegovi brati z-Benjaminom dragoljubno zahajaju, tako je vinder nje otil skusiti, ne oduravajuli njega zato, ča je Jožef pri stolu nje - mu najveć ljubavi skazal, k-tomu je jur od nji razumil, da i njihov Otac Jacob njega pred simi preštimava zato je otil iz njimi jednu probu učiniti. Zapovedal je svojemu hižnomu gospodaru: Napuni njihove vriče z-žitom, i verzi sakomu va vriču odzgor pineze, a moj sreberni pehar, i cenu žita verzi va vriču nai mlajega, i tako je učinil, kad je pak dan nastal, jesu prošli.

Kada su pak z-varoša van išli, dozval je Jožef hižnoga Gospodara svojega, ter je rekal: Biži za onimi muži, zastavi nje, ter reci: Zač dobro zi zlim navra - ćate? Pehar koga ste ukrali, je on, iz koga pije moi Gospodin, i va kom pro - rokuje, zlo delo ste učinili.

Dosignavajuč nje hižni gospodar je tako govoril: Komu oni reču: Zač tako govoriš naš Gospodin da bi mi bili tuliko zlo učinili? Pineze, ke smo prvo zgora va vriča pod zavezkom našli jesmo naizad k tebi donesli iz zemlje Kanaan, kako bi mi bili ukrali va hiži Gospodina tvojega srebro, ali zlato? Zato pri komgod se med nami naide, ča jiščeš, neka umré, a mi drugi očemo sluge Gospodina našega biti. Kim hižni gospodar reče: Neka polag vašega sprogovora bude, kod kogagod se pehar naide, on neka bude sluga Gospodina mojega, a vi drugi očete prez krivice biti. - Vreda su tako vriče na zemlju pometali, i razvezali, ke je Gospodar pored razgledal, i nut našal je pehar va vriči Benjamina. Si su pratež na svojem teli od žalosti razdrapali, vriče zopet na blago pometali, i va varoš se naizad povernuli.

Judaš, ki se je pred Otcem za poruka za Benjamina zel, naiper k Jožefu išal, i si brati su z njim na kolena upali, kim Jožef reče: Ča jeste tako učinili? Komu Judaš odgovori: Ča očemo Gospodinu mojemu odgovoriti, ali z-čim se očemo spričati? Bog je krivicu pri nas našal, nut si jesmo sluge Gospodina našega, mi i kod koga se je pehar nahajal. Odgovoril je Jožef: Bog očuvai, da bi ja to učinil! Ki je pehar ukral, on neka moi sluga bude, vi drugi poite k-vašemu Otcu. Nato je Judaš još bliže k-Jožefu pristupil, i serčeno rekal: Dopussti Gospodine, da nikulike riči pred tobum zgovorim, ne raserdi se na slugu tvojega, ar ti si za Pharao Kraljem moi Gospodin. Kad smo pred ovim ovde bili, si nas pital, jimamoli Otca, ali brata? Mi jesmo odgovorili, Jimamo velike starosti Otca, i maloga brata, koga pravi brat je umerl, jedini sin je Matere svoje, a otac njega kruto ljubi, nato si potriboval, da njega simo k-tebi dopeljamo, da njega vidiš. Odgovorili jesmo Gospodinu mojemu, Nemore ditič svojega Otca ostaviti, ar ako Otac njega zgubi, oče od tuge umrit. I odgovoril si ti moi Gospodin: Ako ne pride z-vami vaš nai mlaji brat, nečete već mojega lica viditi. Kad jesmo tako k-tvojemu slugi našemu Otcu došli, povidali smo se, čagod je govoril moi Gospodin. I kad smo ovde kupljeno žito potrošili, je naš Otac rekal: Poite, ter nam još pšenice kupite, komu jesmo odgovorili: Prez Benjamina nesmimo poit, ali, ako on znamí bude išal, idemo. Nato je Otac naš rekal: Sami znate, da je meni moja žena Rachel dva sine porodila, jedan je na polje za vami išal, ter ste rekli, nima stvar je njega požerala, i do denašnjega dneva ni naiper došal, ako i ovoga odprimite, ter se njemu ča tužnoga na puti zgoda, očete moju sédu glavu va žalosti pod zemlju dognat. Zato k-mo-

jemu Otcu pridem, ter on Benamina med nami ne zagleda, oče od žalosti umrit. Neka tako ja budem sluga tvoj, ar ja sam stal poruk za njega kod Oca mojega, i obečal sam, da ako njega ne dopeljam, oču se vike krivac biti Otcu mojemu, Oču tako sluga ostat za dičaka, neg dičak neka ide svojimi brati, ar nemorem k-mojemu Otcu prez njega naizad poiti; da nebudem svidok nevolje, ka oče mojega Oca stiskati, i strošiti. - Tako je otil Judaš za svojega brata sluga postat, O dabi se čuda takovi bratov našlo!

Nise mogal Jožef duglje zobderžat, zapovídal je sim Aegyptomcem odstupati, i plačúć je svoi glas podígnul, ter rekal: Ja sam Jožef! još moi Otać živi? Braća Jožefa su natu rič kot udriivenili, i nisu mogli od straha riči odgovoriti. Se

nigda Jožefu učinjene krivice su se njim kot va jednom zercali pokazale, me - sto veselja je nje strah obašal, tako z-griha neg žalost, ter strah zviru. Ali Jožef je brate svoje batril, i njim dragoljubno rekal, bliže k-meni pristupite, ar ja sam Jožef vaš brat, koga ste va Aegyptom prodali, ne strašite se akoprem ste me prodali, ar Bog je mene zbog vas va Aegyptom naiper poslal, dvi leta su jur, da se je glad počel, još je pet let odzad, va ki se neće nit orat, nit žet. Sam Bog je mene simo naiper poslal, da se vi obderžite, ter hranu jimali budete, ni se to z-vašum, nego z-božjum voljum stalo, pašćite se, i poite k-Otcu mojemu, ter recte: Ovo zapovida tvoi sin Jožef: Bog je mene va Aegyptomi Zapovidnika postavil, priđi k-meni, da od glada ne umrěš, očeš va zemlji Gessen stanovati, očeš bit pri meni ti, ditca tvoja, nuuki tvoji, ovce, blago, i se dobro tvoje. Nut sada sami vidite, da Ja prez Tolmača kvam govorim, na - svistite Otcu mojemu su diku moju, i čagod ste va Aegyptomi vidili, pašćite se, i Otca kmeni dopeljati, i kuševal je Benjamina, i se brate svoje pored, i uveselili su se, i pouffali k-njemu govoriti.

O do ne spozna va ovom pripetěnju da višnji Bog ne skerbi neg za našu hranu, nego želji da dobri ljudi budemo. - On je dopustil, da je Jožef va mladosti od svoji bratov čuda preněst, po vrimenu va tujem Orsagu uzu terpit jimal, ali krez ovo je moral verli človik postat. - Bog je krez glad nevolje, nesriće brate Jožefa kaštigal, ali, kad su se pobolšali, je nje z-lipim veseljem uveselil. Zato, kad nas Bog z-kakovom nesrićum pohodi, nimamo zdvajati, ar krez ovo Bog neće drugo neg da se pobolšamo, i pobolšane oće On z-veseljem pohoditi.

Zvidilo se je pak va Kraljevskom dvoru, da su Jožefa brati došli, i veselil se je Králj i sa družbina njihova. Zapovidal je pak Králj Jožefu, da zapovi svojim bratom: Poite va zemlju Kanan, i doprimite vašega Otca, i su rodbinu, za -

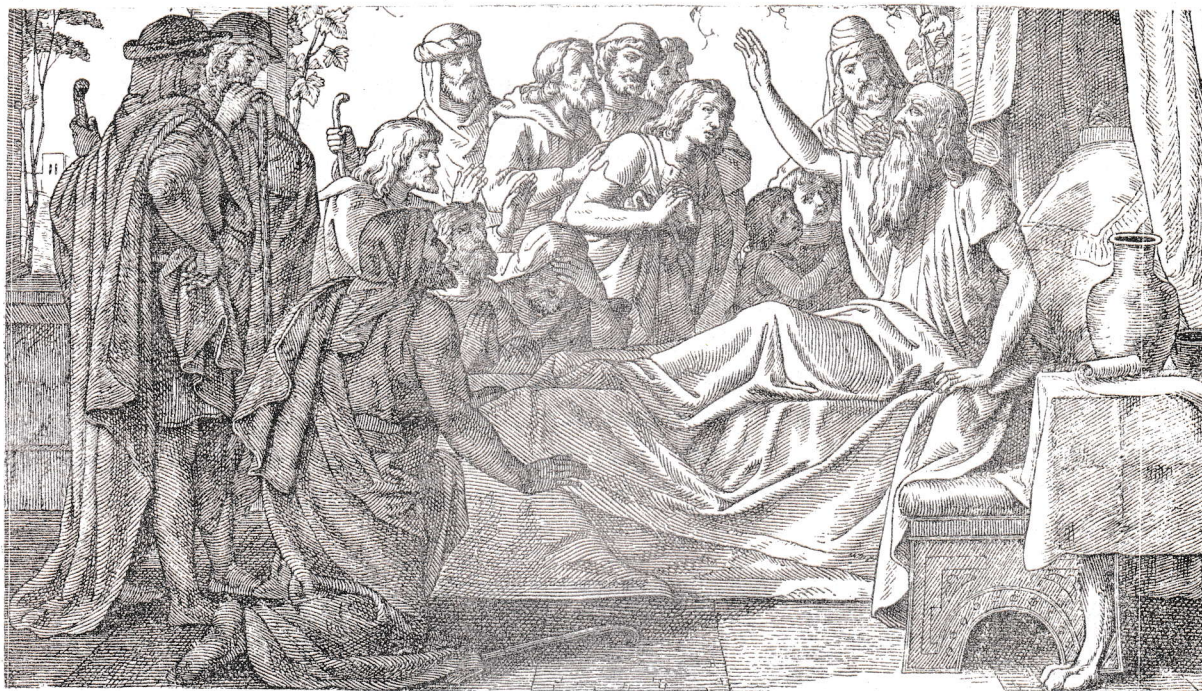
povidal je, da z-Aegyptoma zamu kola, i hranu na put, da se dovezu ditca, i žene. I prikazal je Jožef sakomu bratu dvoju novu pratež, Benjaminu je pak peteru novu pratež, i tri stov sreberni pinez dal, i tuliku novu pratež, i pinez je Otcu svojemu poslal, kot i deset oslic, ke su z-Aegyptoma Otcu dare nosile. - Zatimtoga je Jacob želno čekal prihod svoji sinov, ki kad su k-stanu Otcu svojega došli, i njega zagledali, su zaviknuli: Jožef tvoi sin živi! I on go - spoduje va sem Aegyptomi! - Kad je pak Jacob ove riči čul, kot dabi se bil z-teškoga sna prebudil, ni veroval, ali kad su njemu pored povidali, ča se je stalo, zagledal je kola, i se, ča je Jožef poslal, uživilo se je onda njegovo serce, i rekal je: Dost je meni, ako moi Sin Jožef živi, idem, da ga vidim, prvo nego umrem. - Tako je Bog uveselil jednoga tužnoga Otcu, ki je Bogu stalno služil. Tako Bog virostuje zverhu oni, ki su njemu dragi. Akoprem nje do vrimenta skušava, vindar, ako stalni va njegovoi službi ostanu, nje va svoje vrime blagoslovi. Išal je tako Jacob z-sim, ča je jimal, i došal je k-jednomu zdencu onde je Bogu aldoval, i čul je v noći, da Bog njega po jimeni zove: Jacob, Jacob! Odgovoril je: Ovo sam, i veli njemu Bog: Ja sam premoguć Bog tvoi, ne straši se va Aegyptom poiti, Ja te peljam tamo, Ja oću onden tvoje Koleno povekšati, i oću tebe od onud van speljati. - Broi Duš ke su z' njim va Aegyptom došle je zlizal na sedamdeset. - Poslal je pak Jacob Judaša pred sobum k-Jožefu, da va Zemlju Gessen predanjega pride. - Došal je Jožef pred Otcu, i kad je Otcu zagledal, k-njemu je skočil, ubjamil, kuševal je njega, ter se plakal. Rekal je pak Jacob Jožefu: Sad oću veselo umriti, ar zopet vidim lice tvoje, i tebe va žitku ostavljam. Zatim je Jožef Otcu svojega pred Kralja odpeljal, kot i jedne zmed svoji bratov. I blagoslovil je Jacob Kralja, a Jožef je brate svoje za skerbitelje kraljevskoga blaga, ko se je va zemlji Gessen paslo, postavil.

O ku lipu peldu ditinske ljubavi nam ovde Jožef daje! On kot Kraljev Namestnik tako poštuje, i ljubi svojega Otcu, kot onda, kad je dite bil, Njegov Otac je va vrimenu dragoće z-tulikum družbinum usiromašil, još je njemu Jožef pred Kraljem, i simi ljudi dužno poštenje skazal, plakal se je od veselja, kad je Otcu zagledal, z-dari je njega nadilil, hranil, i skerbil z' njim, čagod je jimal, se z' njim dilil, Ditca! Tako poštuite vaše starje, da nigda nad vami vesélje doživu.

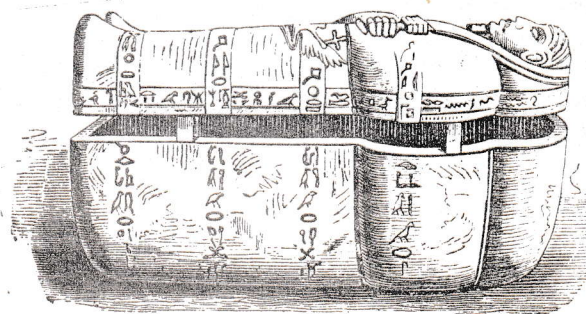
I živil je Jacob va Aegyptomi sedamnaist lét. Kad je ubetežal, jesu ovo sini njegoví Jožefu na znanje dali, i došal je Jožef svojimi dvimi sini z-Manassešem, ter z-Efraim, i blagoslovil je nje Jacob, i se sine svoje, osebuino je Judašu sinu svojemu prorokoval: Da oče njegovo koleno nigda na Kraljevstvo podignuto biti, i kraljeska palica (oblast) oče tako dugo va tom kolenu ostat, dokljen doide obećani Messiaš (Jezuš). Zatim je Jacob sina svojega Jožefa prosil, da njegovo mertvo telo va zemlji Kanan zapovi zakopati uz Abrahama ter Ižaaca. I zakopali su Jacoba, kot je potriboval va grobi svoji stari Otac, sprohodili su njegovo mertvo telo si sini, i Jožef z-njimi, i vnogi Aegyptomci. Živil je pak Jacob stov četerdeset sedam lét.

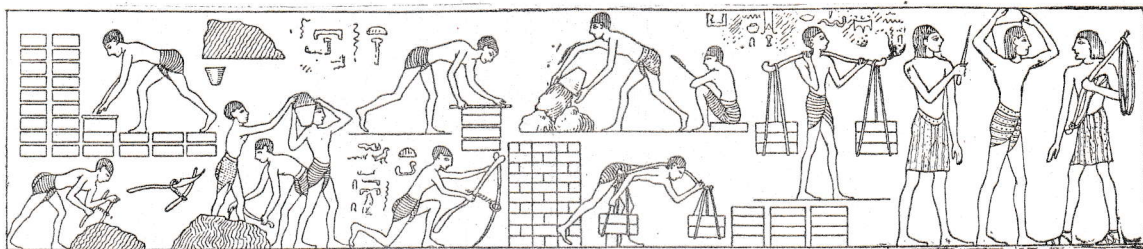
Po smerti Jacoba su se pak brati Jožefa prestrašili, da će se Jožef spoménut z-krivice, ku su oni nigda njemu učinili. - Išli su zato k-njemu, ter oprošćenje prosili, ke je on milostivno uslišil, i zasegural, da se ništer nimaju bojati. Živili su tako va miru va Aegyptomi, a Jožef je do smerti velik, i dičan ostal. - Umirajuć je svojoj rodbini rekal: Da nje Bog nigda oče pohoditi, i naizad va zemlju Kanan odpeljati. - Zapovidal je njim, da onda njegove suhe kosti poberu, sobum odprimiju, ter va grobi svoji stari Otcev zakopaju. Živil je pak Jožef stov i deset let.

Ditca! Još vam jednuč velim: Učite se od Jožefa Starjim va mladosti poslušna biti, da zverhu vas od Boga blagoslov doide, Učite se od njega čistoga serca biti, da vridna budete nigda Boga viditi. Učite se od Jožefa zbantovanje nepreteljnom odпустiti, i njim dobra činiti, da budete ditca vašega nebeskoga Otca. Učite se od Jožefa Starjž pod starost podpirat, poštovat, i mertvim dužno pošténje skazat, da vridna postanete od vaši roditeljev blagoslovna biti, ar blagoslov Otca ujača Koleno rodbinstva, veli samo svéto Pismo.

- 50 -

Kad je pak Jožef, brati njegovi i se ono pokolénje pomerlo, nastal je va Aegyptomi drugi Kralj, ki videc, da se Židovi krúto povekšavaju, bojal se je, da ako ki strainski Népretelj va Orság udri, ter se Židovi tégnu k-njemu pridružiti, tako ote Aegyptomce obladat, nakanil je zato nje mudro na manje spraviti. Počel je zato nje gnjaviti, z-prikorednim delom oblagati, dva varošje je njim zapovidal uzidati, k-tomu su morali sami veliku nožinu cigla načinjati.

Još je Babam zapovidal da sako dite muškoga spola pri porodu umoru, a ženskoga va žitku ostavu. Ali Babe su se Boga bojale, ter toga nisu učinile, zato je nje Bog blagoslovil. - Zatim je Kralj oštro zapovidal, da čagod se muškoga spola narodi, ono se va vodu (Niluš) hiti, ženska spola se zobderži. I vikali su k-Bogu Sini Jacoba za milošću, i uslišil je nje Bog nebéski. Ar:

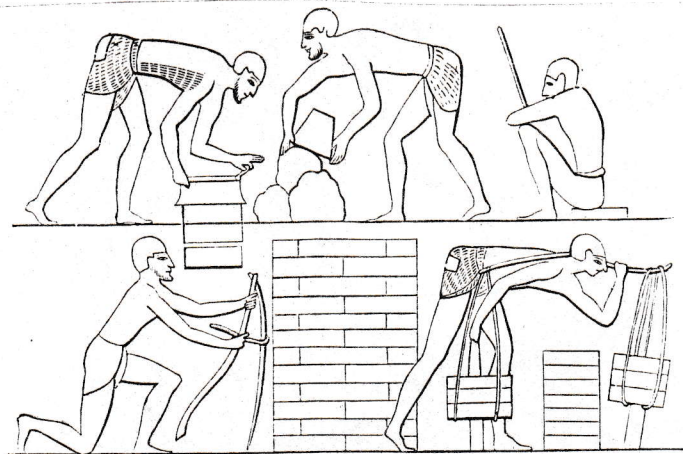
Bil je jedan človik jimenom Amram, njegova žena je porodila sina, i krez tri misece doma sranjala. Ali pokidop su grabanti sake tri misece po hiža jiskali, ako se kadí ko muškoga spola dite naide, tako je mat zéla jednu košaru, smolum je nju dobro zapravila, da voda krezanju preudrit ni mogla, vergla je dite va nju, obvila je, i postavila med travu va plitvoi vodi, a diteta sestra je zdaleka onde stala, ter pazila, ča se oče stat. - Tako dragoljubno skerbu Matere svojim ditcum. Ditca! To premislite, i zahvalna budite! Zatim se je stalo, da je Kralja kći se onude prešetala: zagledala je košaru, poslala je jednu zmed službeni divojak, da vidi ča bi ono moglo biti. Donésla je pak divojka košaru, ku kad su razvézale, dite se je milo plakalo, i pomilovala je dite. Dotékla je nato sestra ditéta, ter je rekla: Ako zapovidate Gospa, idem dozvati jednu židovsku ženu ka dite pridajala bude, i rekla je kći Kralja: Poi. Bižala je ada divičica, i dozvala, mater, i veli k-njoj kći Kralja: Hrani meni ovo dite, ja oču tebi plaću dati, i zela je žena dite z-veselim sercem, hranila je do sédmoga leta, onda je k-kćeri Kralja ono prepustila, i zvano je bilo dite: Mojšeš.

Bože! Do je se to tako redil, da se je Kralja kći, ter ne on ljuti Kralj onude prešetal, i da se je dite ravno on hipac milo plakalo, kad su košaru razvézale? Do je serce kraljeske kćere umešćal, da je dite pomilovala? Se to je zmožna božja ruka učinila. Bog je zverhu diteta virostoval: tako i zverhu vas Bog virostuje lipa moja ditca, morebit je vas jur večkrat velike nesriće odslobodil, zato ljubite ovoga dobrog Boga!

Hranjen je tako Mojseš va hiži Kralja do četerdesétoga léta žitka svojega va soi mudrosti Aegyptomskoi. Onda je niki dan svoje brate Židove pogledat i - šal, kako su va zidanju zapovidani varošev delali, ter nut ravno je jedan Aegyptomac jednoga Židova tepal (zbil). I pokidob nikogar ni zoči bilo, koga bi se bojat jimal, podignul se je Mojseš uz svojega brata, umoril je Aegyptomca, i pod pésak zakopal. Ali bar se je ovo otaino činilo, tako je vinder Kralj zvidil, i Mojseša umoriti nakanil. Zato je Mojseš Kraljeski dvor ostavil, i protekal z-Aegyptoma va zemlju Madian. - Pripetilo se je pak, da je k-jednomu Velikašu one zemlje došal, ki je njega rado k-sebi zél, poljubil, i jednu zmed svoji kćér njemu za ženu dal. - Zatoga je umerl Kralj Aegyptomski, i nastal je mésto njega drugi, ki je još gorji bil. I kričali su Židovi k-Bogu, i spomé- nul se je Bog na pogodbu, ku je nigda z-Abrahamom, Isaacom, i z-Jacobom spravil, i pomiloval je nje. - Zopet se z-ovoga pokaže, kako Bog skerb na ne jima, ki njemu služu.

Kad su se nuki Jacoba va Aegyptomi tako povekšavali, da su se Aegyptomci njihovoga broja strašili, i bojali, da se morebit zneveru, i ako se ki strain - ski Népretelj proti Aegyptomu podigne, k-Népreteljom pristanu, tako je njé Aegyptomski Kralj naiper z-načinom dvi varošev mučit, potom sako malo dite muškoga spola umorit, k-zadnjemu va vodu hitit zapovedal. (8. §) Ali akoprém su Židovi va tako velikom pritiskanju bili, vindar je Bog zverhu svojega ubećanja virostoval, kot je nigda Abrahamu govoril, da se tako malo ote moć njegovi nuuki odbrojit, kot zvézde na Nebi. I akoprem su niki Boga bojeći Židovi z-jedne strani ovo ubećanje božje va svojem velikom broji jur spunjeno spoznavali, i tako va nadaljne spunévanje ubećanja božjega veliko zauffanje jimali, tako se je vindar i onakovi našlo, ki su dvojili, čeli Bog njé nigda pohoditi i Abrahamu učinjeno ubećanje spuniti, ali ne?

Osebužno onoga si sami nisu nikarko znali razložiti, kako bi se to z-božjum dobrotivnostjum složit moglo, da jedno bolvansko ljutztvo, kot su bili njihovi Zatorniki Aegyptomci takovu moć zverhu nji jimaju, ki Bogu stalno služiu. I pokidop je ono vrime sako ljutztvo Velićanstvo, i Zmožnost Bogov svoji od onoga mirilo, ako je va sakom svojem posli, i naiperzimanju srićno, i blagoslovno bilo, zagledajući Aegyptomce va sakom rédi blagoslovne, su niki zmed Židovov pred tujimi Bogi, ali bolvani Aegyptomcev kolena prigibali, pod čiju obrambu su Aegyptomce srićne vidili.

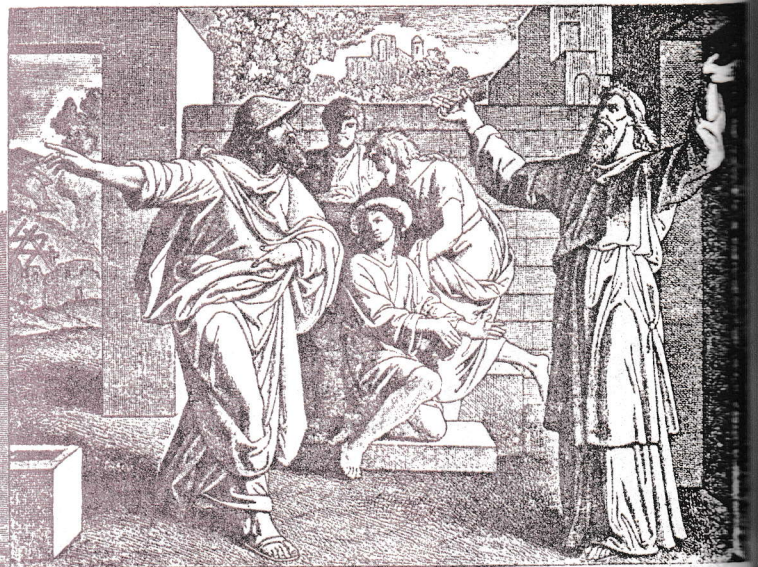
Z-tušnim sercem je ovo začul Mojseš, ki je onudob va Arabii kod svojega Tasta prebival. Zél je z-toga priliku jedne knjige spraviti, i Židovom va Aegyptom poslati, va ki knjiga je njé učil, da se božji tanačov nigdor z-učit nemore: da se zato čudit nimaju, da Bog Aegyptomcem dopusti nje mučit, nit toga nigdor nezna, zač Bog njihove krivićne zatornike va si svoji naiperzimanji blagoslovi. Písal je njim, da od Boga očitovane, i krez svoji stari Otcév povidane nauke k-sercu zamu, i krez lipo ponašanje, i stalne jakosti Bogu služu, da ne veruju, da njim Bog pomoć nemore, morebit, da Bog njé neg skušava, zato nimaju zdvajati, ar morebit Bog onda oće pomoć nositi, kad se pomoći nebudu nadijali. - Ovi lipi i kruto potribni nauki se va knjiga Job po ovom rédi naiper davaju.

Bil je, veli Mojseš, jedan pobožan človik jimenom Job. Ov človik je bil kruto pobožan, dobro čineć, a zla se čuvajuć. Jimal je sédam sinov, i tri kćere. I va gospodarstvi je bil kruto bogat, ar je jimal sédam jezér Ovac, tri jezér kamilov, pét stov pari volov, i pét stov oslic, k-tomu veliku družinu. Sini njegovi su va lipoi ljubavi živili, kad kod jednoga, kad kod drugoga su se pored gostili, k-

-tomu svoje tri sestre pozvali, da se žnjimi veselu, i gostu, a Job je saki dan za nje Bogu aldoval, da, ako su morebit njegova ditca va čém pregrišila, ono njim Bog milostivno odpusti. Zatímtoga se je stalo, da je Bog jedan dan svojimi nebeskimi Duhí tanatšvo deržal, došal je pak i Satan va tanatšvo. Pital je pak Bog Satana, odakljen dohajaš? Odgovoril je nato Satan: Obhajal sam po svitu, i su zemlju preglédal. Sili, veli Bog k-njemu, vidil mojega slugu Joba?

Komu ni več spodobnoga na zemlji, priprost, ravnoga serca, Boga boječ, i zla se čuvajuć človik. Satan je nato Bogu odgovoril: Job more lako Boga boječ biti, ar Ti si njega, i stan njegov z-blagoslovom ukrojil, déla ruk njegov si blagoslovil, ali utegni njemu ruku tvoju, pohodi njega z-nesrićum, poruk sam tebi zato, da Te oće prokljět. Bog je nato Satanu doslobodil zi sim, čagod Job jima, po svojoj volji činiti, ali Jobu va téli, ali zdravlji naškoditi, je prepovidal. Stalo se je tako jédan dan, kad su se sini, i kćere Joba kod svojega nai starjega brata gostili, i veselili, dotékal je jédan zmed slug Joba, i rekal: Na volovi smo orali, a oslice su se uz nás pasle, ter nut došli su razboiniki, pastire su potukli, i blago odígnali, ali ja sam ušal, da tebi ovo nazvištim. Još on posal ni sega povidal, nut dotékal je drugi, i rekal je: Udrilo je z-Neba va Marof, ovce, sluge, i čagod je va Marofi je oganj strošil, ali ja sam ušal ovo tebi povidat. Još je i ov govoril, dobižal je tréti, ter je rekal: Iz Chaldee su tri voščanski šeregi došli, ditiće su pomorili, kamile su odprimili, ali jasam dotékal, ovu nesriću tebi povidati. Još ov tretí riči ni dokonjal, nut stupi četerti nuter va hižu, ter veli: Tvoji sini, i tvoje kćere su se kod svojega nai starjega brata gostili, i veselili, ter nut podignul se je nagal veter, zrušil je stan, i umerla su sa tvoja ditca, ali ja sam ušal, tebi ovo povidati. Čujeć ovo Job se je stal z-mésta svojega, od žalosti je pratež z-téla kinul, na koléna je upal, Boga ditšil, i rekal: Gol sam se od moje Matere rodil, i gol oću va zemlju poiti, Bog je dal, Bog je zél, kot se je Bogu dopadalo, onako je učinjeno neka bude jime Gospodinovo blagoslovno, preodičeno.

Po ovom pripeténju se je za kratkim vrimenom opet stalo, da je Satan došal va božje tanatstvo, i zopet je Bog njega pital: Sili vidil mojega vernoga slugu Joba, komu ni spodobnoga na zemlji? Priprost, dobroga serca, Boga boječ, zla se čuvajuć, i akoprém si ti mene proti njemu razdražil, da sam ga dopustil prez krivice mučit va sem, čagod je jimal, još je meni véran. Odgovori Satan: Akoprém je človiku kruto drago, ča jima, ali još voli se popustit, neg kožu svoju: zato kaštigaí neg Joba na njigovom téli zbetégom, i zaisto oće Tebe proklét. Rekal je nato Bog Satanu: Nut i to tebi dopustim, nakladi njega z - nevoljom, ali žitka njemu nimaš zéti, i oćeš viditi, da Job meni još oće véran biti. Išal je tako Satan, ter je nametal telo Joba od péte, do glavé z-jadovitim srabom, i na gomili je sidil tužan, ter z-čripom je nesnagu z-ran téla svojega knjavil. Rekla je pak jedan dan njegova žena nevolje trudna k-njemu: Još ostaješ va tvojoj Zdjalavosti? Ter va tvojoj nevolji ne psuješ? Odgovoril je Job nato svojoj ženi: Govoriš kot jedna plitve pameti žena, ako jesmo dobra z-božji ruk rado prijeli, zač zla nebi rado ubjamili? - Začuli su pak za nevolju Joba njegovi tri dobroznanci, došli su k-njemu, videć njegovu nevolju su se zverhu njega plakali, pratež svoju od žalosti kinuli, glave svoje z-pépelom posipali, i sédam dan onde budući kumai ku rič od žalosti zgovorili.

Z-ovim pripeténjem va knjiga Job, kot je jur zgora povidano, je Mojšeš Židove va velikom jur dugo vrime durajućem Aegyptomskom pritiskanju stugivajuće otíl učiti, da se na Boga spoménu, i veruju, da se na svitu prez božje dopu - sti ništ ne staje i ako Bog človika još z-većum nevoljum pohodi, tako to neg do vrimena dura, da ne mislu, da ovo pritiskanje, skim su od Aegyptomcev obložni, od nemogućnosti Boga zvara, nit se nato, kot na jednu zaslužnu kaštigu ne uglédaju, ar stim Bog neg njihovu stalnost skušava, oteli se verni nahajat : ar ako stalni va njegovoi službi ostanu, se zanešeno pomoći nadijat jimaju. I da Židovi znali budu, krez zač se Bogu dopadat moru, je njé va ovi kniga učil réd lipoga deržanja. Naimre ki želji Bogu zaprétan biti, mora uboge podpí - rati, sirote braniti, udovice milovati, jakovoljnost kot nai dražje jundje preštima - ti, slípomu oko, lazaru podpor, nevoljnomu Otac, tujincu dragoljuban préteľj biti,

z-ričum kigod nasu pomoč željno čeka, onomu moramo pomoč. Nadalje po -
 tribuje, da nebudu neg va čini, nego još i va serci čisti. Zato se človik jima
 svojimi očima pogoditi, da divojačke glavé ne poželji, nikarkovoga zla toga ne
 da ne učini, nato ne misli, niti takovo misli va serci mésta ne prepusti. -
 Uči z-slugami dragoljubno zahajati, njihove tužbe nemilostivno ne zahititi, ar
 saki jima preštimat, da su i službeni svojim Gospodarom spodobni ljudi, da
 gospodar i sluga jednoga Boga jimaju. Da prošnje ubogi uslišu, gole upravu,
 Sirot va Praudi ne zatiraju, nego njé braniju, va zlato se ne zanesu, va svo
 jem bogatstvi se ne zvišuju, nesrići, i zatoru svoji neprételjov se ne veselu,
 njim zla ne želju, tujincem prik noći na puti prespat ne dadu, nego njé drago
 ljubno va stan odpeljaju, još da si niti otainoga zla, ali zasídanja ne dopustu,
 nit težaku zaslužene plaće ne uztégnu. Kadi se ovo va knjiga Joba zapovida,
 onden se k-tomu

Prepovida: Meju z-mésta gibati, črédu, ali blago ukrasti,
 od sirote oslicu, od udovice vozno blago, bar neg va zalog zéti, uboge, ki
 od nikud podpora nimaju, pritiskati, od ubogi zaloge zimati, žnjaču gladit dati,
 zričum: prepovida se umaranje, tatbina, nočno razbijanje, praznost, falešia,
 krivica, krivo prisiganje, grišno zapeljivanje nekrive dítcé, bolvanstvo, skra
 čenje hladné vodé i hrané putniku, prazno odpušćenje ubogi udovic od stana,
 k-zadnjemu va ovi knjiga pokazano, da pobožnost, i nai lipše jakosti pred Bo
 gom nisu preštimate, ako se človik zato za njimi tersi da od Boga va si svo
 ji naiperzimanji i blagoslovan bude. - Ove knjige uču: da ko željimo, da ja
 kost naša Bogu zaprétna bude, mora od božje ljubavi, i podložnosti samoga
 sébe Bogu zvirati. - Ov visoki nauk zapiraju va sebi knjige Job. - Va ovi
 knjiga se mimo nauka lipoga deržanja od božje pravičnosti, od njegove mudro
 sti, sketbljivosti va ravnanju svíta, od njegove milostivosti proti grišnikom, ki
 se k-njemu povernu, i pokoru činu, od njegovoga Veličanstva zverhu sega
 svíta zapert nauk nahaja.

I pokidop je Job se, čagod se va ovi knjiga zapira, verno obveršil, i krez
 pol léta od Boga dopušćenu, a krez Satana na njega verženu nevolju mirno
 terpil, nit se z-ričum Bogu ni zamiril, tako je mimo onoga, da je Bog njega
 zopet z-željnim zdravljem nadilil, je njega va sém, čagod je va skušavanju
 zgubil, z-duplim blagoslovil.

K R A T A K P R E G L E D S T A R O G A Z A K O N A

DRUGI DEL

N u t e r p e l j a n j e .

.....
 ..... I Mojzeš je od prihoda ovoga obećanoga Messia
 ša Židovom ovako govoril: Mésto mene vam oče Bog nigda velikoga Proroka
 zmed vaši bratov poslati, onoga poslušajte, ki njega neće poslušat, on neka s
 z-broja ljutzta zatare.

.....
 Nisu se pak k-prihodu Messiaša neg sami Židovi veselili, nego si narodi
 svíta, ali osebuino su Židovi njigov prihod želno čekali, ar je njim od Boga o
 bećano bilo, da krezanjega oni srićni, i blaženi ote postati. Židovi su naimre
 štimali, da doidući Messiaš oče njihov premoguć Kralj biti, se njihove népre
 lje obladati, njé zpod oblasti Rimskoga Cesara znéti, vas svit, i se narode

njim p̄d ruke dati. Nisu razumili, da blaženstvo, ko se svitu krez Messiaša oče skazati, va tom oče stati, da on svit uči, grišnikom put, ki k-Bogu pelja pokaže, grihov, i krez grih zasluženi kaštig se narode svita oslobodi.

Ž i t a k i N a u k i J e z u š a S i n a B o ž j e g a .

22. §

Zatim je došal Jezuš va Cafarnaum, i učil je va jednoj hiži, kad se je ču-
da ljudi skupa spravilo. Donéšli su pak četirmi muži jednoga z-gutum, to je z-
kapljum udrenoga človika na jednoj stélji, ali pokidob krez vrata k-Jezušu nisu
mogli doiti, su na krov gori prošli, ter na uža, (konopci) pred Jezušu su zgu-
tum udrenoga dolí pustili. Jezuš videć njihovu véru, i veliko zauffanje je njega
pomiloval, i rekal: Oduščavaju se tebi tvoji grihi. Bilo je pak ondi ljudi krivo-
ga serca z-Jeruzalema, Farézeuši, naimre i Pismo znanci, ovi prém da ništ
nisu rekli, još su pri sebi Jezušu muče potvorili, da si oblast priláže, ké ni -
ma. Jezuš je va njihova serca zaglédal, i njim rekal: Ča mislite zlo va vaši
serca? Ča je laglje? Reć: oduščavaju se tebi tvoji grihi, ali stani se, ter poi?

Farizeuši su spoznali, da zmed toga človik nijednoga učinit nemore, naimre,
nit grihe nit kaštigu grihov odpustiti, odlag ako k-tomu od Boga oblast jima, i
pokidob ništ nisu znali odgovoriti, zato su mučali, onda je Jezuš rekal: Da zna-
li budete, da Ja oblast jimam grihe, i kaštigu grihov odpustiti, tako nut: Ti zgu-
tum udreni, ja ti velim: Stani gori, zamí postélj tvoju, i poi va hižu tvoju,
Zgutum udreni se je pred simi stal, zél je stélju svoju, i Boga dićéc je va svo-
ju hižu išal. Strah je se zoči buduće obašal. Boga su z-jednim sercem dičili ,
da je ljudem dal oblast grihe, i kaštigu grihov odpustiti.

O tako: Boga molí va nevolji
On je pomoćnik nai bolji
Da te čuva od si kvári,
Njemu hvalí na si dari
Grihov se od maljahnosti
Skerbno čuvai va stalnosti,
Ar žnji téla zla zviraju,
Oni Duše umaraju.

Pripeténje z gubljenoga sina.

Krivili su Farizeuši, i Pismo znanci Jezušá, da k-grišnikom rado priloži, i ji žnjimi. Istina je, da je Jezuš to činil, ali neg zato, da priliku dobene njé od grišnoga žitka odvernut, ar je došal grišnike jiskati. Rekal je zato njim Jezuš: Pri Bogu je veće veselje nad jednim pokoru činećim grišnikom (ako je i Publican) nego nad devetdeset i devet pravićni (Farizeuši ki akoprem su zli bili, još su sebe za pravićne deržali) ki ne potribuju pokore.

NEGDAŠNJA GRISNICA PRED JEZUSEM (Kod Luke 7,36-50)

— 59 —

Ar Bog tako z grišnimi ljudi zahaja, ki se pobolšaju, kot je zahajal jedan Otac, ki je jimal dva sine, zmed ki se je mlajemu pregrustilo duglje kot Otca biti, zato je Otca prosil, da njemu déi, (jerbinstvo) ki bi se njega po očevoi smerti naligal, još va žitku prepusti. Otac se ni kratil sinu volje učiniti, dal je, čagod se je njega naligalo.

Prošal je tako sin va dalek orsag, da od Otca nebude moral ča poslušati. Ondén se je namiril na zle tovaruše, jil je, pil je, trošil je, podal se je va se prilike, kegod je njemu telovno čutenje svitovalo, j tako je nek vréda se svoje jerbinstvo potrošil, i počel je gladit. Prémnda je Židov bil, još se je veselil, da je njega jedan gospodin za svinškoga pastira najel. I pokidob je va onom Orsagu glad nastal, a va vrimenu glada nigder ne obiljujedu, tako je i on neg šporo jist dostajal, zato se je večkrat z-napojom nahranil, ki je svinjam odrédjen bil.

Va ovoi nevolji je svoi proidući žitak premislil, spomenul se je, kako dobro je njemu nigda va očevom stani bilo.

- 60 -

Onda veli (kod mojega Otca) nai manji težak bolje jima, neg ja ovden, kajal, žalostil se je, suze su njega za grišni žitak podbile, tužno se je plakal, i va serci naiper zél, svoi grišni žitak pobolšati.

Oču se stat, je rekal, oču k-mojemu Otcu poiti, oču njega prositi, da me neg va službu zame, ar toga nisam vridan, dabi se več njigov sin jimenoval. Išal je tako k-Otcu, i kad je Otca zagledal je rekal: Otac! Ja sam se Bogu i tebi zamiril, ja nisam vridan, da mene za sina spoznaš, neg to od tebe prosim, primi me va milost, kot jednoga težaka! Zagledal je pak Otac žalost, i pravu želnu volju va sinu, da se oče pobolšati, smiloval se je svojemu sinu, ubjamil, i kuševal je njega, va stan ga je odpeljal, ter rekal: Vréda doneste nai lipšu prateš, upravite njega, na njigov perst taknite perstan, i ubuite njemu nove postole, i zakoljite pitano tele, očemo se denas veseliti, ar ov moi sin je mertav (na Duši) bil, a sada živi, zgubljen je bil, ali sada se je našal. Tako čini Otac nebéski z-grišniki, ako se za svoja prekeršénja žalostu, ona od serca o - duru, njega za oprošćenje prosu, ter se pobolšaju, ne veseli se Bog tomu, ako su ljudi nesrični, nego rado oprostí onim, ki se k-njemu povernu.

O kako lipo je ovo pripetenje! Ditca! Vo osebuino ova va pameti deršte. Zovoga pripetenja spoznati morete, ča jimate činiti, ako po nesrići k-grihu privoljite, ali bolje, da ga nigdar ne poznate. Vidite, kako zlo je onomu sinu išlo, ki se je od Otca odlučil, z-grihov se vike nesrića zvara, ona nigdar ne kasni, kadí vréda, kadí kasno, ali zaizto pride. Čuvaite se, dabi se vi od vaši dragi starji prez njihove volje odlučit otlii zato, da slobodnije budete mogli živiti. Pamet vaša još ni dozrejela, da bi znali sami dobro, i dostoino živiti, vaši starji moraju vas k-sakomu dobru peljati, od zla čuvati, od pogibeli odvracati.

